

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันมีการยอมรับกันโดยทั่วไปว่า ป่าไม้นอกจากจะมีประโยชน์โดยตรงในการใช้ประโยชน์จากไม้และของป่าอื่นๆ ในการก่อสร้าง ทำเครื่องนุ่งห่ม อาหาร ยารักษาโรค หรือใช้เป็นเชื้อเพลิงแล้ว ประโยชน์ในทางอ้อมของป่าไม้ก็มีความสำคัญจนไม่สามารถประมาณค่าได้ถูกต้อง เพราะมีความสัมพันธ์กับความเจริญรุ่งเรืองและความเสื่อมโทรมหาयนะของประเทศ เนื่องจากป่าไม้มีอิทธิพลต่อธรรมชาติในด้านต่างๆ ที่สำคัญอย่างมาก เช่น ช่วยควบคุมและป้องกันลมฟ้าอากาศ ความชุ่มชื้นและความอุดมสมบูรณ์ของดิน การเก็บรักษาน้ำ ดินพังทลาย ความแห้งแล้งและภัยธรรมชาติอื่น

ประเทศไทยแต่เดิมได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่มีความอุดมสมบูรณ์ด้านป่าไม้ แต่ต่อมาได้เกิดภาวะพื้นที่ป่าไม้ลดลงเรื่อยๆ ทุกปี การไม่มีพื้นที่ป่าไม้ที่สมบูรณ์ทำให้ภัยธรรมชาติต่างๆ เกิดขึ้นอย่างรุนแรงหรือรวดเร็วขึ้นมากกว่าเดิม ประเทศก็ไม่ได้รับผลประโยชน์จากการใช้ทรัพยากรป่าไม้อย่างเต็มที่ การบริหารจัดการพื้นที่ป่าไม้เป็นไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพ รัฐบาลได้ดำเนินการแก้ปัญหาโดยการกำหนดนโยบาย ตลอดจนการตรากฎหมายต่างๆ ขึ้นใช้บังคับ เพื่อจุดประสงค์ในการมีทรัพยากรป่าไม้ไว้ใช้อย่างยั่งยืนตลอดไป

ในระดับนโยบายได้เริ่มกำหนดแนวทางการบริหารจัดการพื้นที่ป่าไม้ให้มีการจำแนกที่ดินทั่วประเทศโดยจะสงวนเนื้อที่ไว้เป็นพื้นที่ป่าไม้ประมาณครึ่งหนึ่งของเนื้อที่ประเทศทั้งหมดหรือประมาณ 160 ล้านไร่ ซึ่งจะได้ใช้ประโยชน์จากพื้นที่ป่าแตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ของการกำหนดเขตพื้นที่ป่าไม้แต่ละประเภทนั้น แต่จากสถิติจำนวนพื้นที่ป่าไม้นั้น ไม่สามารถจำแนกพื้นที่ป่าไม้แต่ละประเภทได้ เนื่องจากพื้นที่ป่าไม้ทับซ้อนกันและมีความหมายแตกต่างกัน เช่น ในปี 2541 มีหลักเกณฑ์การคำนวณพื้นที่ป่าจาก ป่าสงวนแห่งชาติตามที่ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาจนถึงสิ้นปี 2541 โดยรวมเขตอุทยานแห่งชาติด้วย แต่ไม่นับรวม พื้นที่

สวนยางหรือสวนผลไม้ มีพื้นที่ป่าทั้งสิ้น 129,722 ตารางกิโลเมตร หรือ 25.28% ของพื้นที่ประเทศ¹ แต่ในปี 2544 ใช้หลักเกณฑ์คำนวณพื้นที่ป่าจากพื้นที่ป่าธรรมชาติ พื้นที่สวนป่า และพื้นที่ป่าฟื้นฟูตามธรรมชาติ ทำให้มีพื้นที่ป่าเพิ่มขึ้นเป็น 172,049.99 ตารางกิโลเมตร หรือ 33.40% ของพื้นที่ประเทศ² หรือในบางกรณีอาจใช้ข้อมูลที่ได้จากการใช้ภาพถ่ายดาวเทียมและการเดินสำรวจประกอบ ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนพื้นที่ป่าจึงไม่ถูกต้องตรงกัน

นโยบายเกี่ยวกับการจัดการพื้นที่ป่าไม้ของประเทศไทยได้กำหนดให้มีพื้นที่ป่าอนุรักษ์ และพื้นที่ป่าเศรษฐกิจ โดยป่าอนุรักษ์กำหนดขึ้นเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ดิน น้ำ พันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ ที่หายาก และป้องกันภัยธรรมชาติอันเกิดจากน้ำท่วมและการพังทลายของดิน ตลอดจนเพื่อประโยชน์ในการศึกษา การวิจัย และนันทนาการของประชาชน ได้แก่พื้นที่ป่าไม้วนอุทยาน อุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า ป่าต้นน้ำลำธารชั้น 1 ส่วนป่าเศรษฐกิจ กำหนดไว้เพื่อการผลิตไม้ และของป่าเพื่อประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ³ นอกจากนี้พื้นที่ป่าตามที่นโยบายกำหนดแล้ว ยังมีการตรากฎหมายขึ้นใช้บังคับเพื่อกำหนดพื้นที่ป่าไม้ด้วย เช่น พระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช 2484 พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 เป็นต้น และเมื่อได้กำหนดเขตพื้นที่ป่าไม้แล้ว เพื่อป้องกันมิให้พื้นที่ป่าไม้นั้นถูกทำลาย จึงห้ามมิให้บุกรุกหรือครอบครองพื้นที่ป่าไม้นั้น การฝ่าฝืนมีความผิดและมีโทษทางอาญา ต้องรับผิดคดีใช้ค่าเสียหายทางแพ่ง ต้องถูกดำเนินการทางปกครอง กฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อกำหนดเขตพื้นที่ป่าไม้นี้ดังกล่าวจึงมีลักษณะเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนอย่างหนึ่งซึ่งต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขและหลักเกณฑ์ ในเรื่องการตรากฎหมายจำกัดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนตามรัฐธรรมนูญ

การกำหนดเขตป่าตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช 2484 มาตรา 4(1) ได้กำหนดให้ “ป่า หมายความว่า ที่ดินที่ยังมิได้มีบุคคลได้มาตามประมวลกฎหมายที่ดิน” การกำหนดเขตป่าสงวนแห่งชาติตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 ได้กำหนดให้ป่ามีความหมายกว้างกว่า พระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช 2484 โดยมาตรา 4 กำหนดให้ “ป่า หมายความว่า ที่ดินรวมถึงตลอดถึง ภูเขา ห้วย หนอง คลอง บึง บาง ลำน้ำ ทะเลสาบ เกาะ และที่ชายทะเลที่ยังมิได้มีบุคคล

¹ กรมป่าไม้. (2541). สถิติการป่าไม้ของประเทศไทย ปี 2541.

² กรมป่าไม้. (2544). สถิติการป่าไม้ของประเทศไทย ปี 2544.

³ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 6 พ.ศ. 2530 ถึง พ.ศ. 2534.

ได้มาตามกฎหมาย” และ “ป่าสงวนแห่งชาติ หมายความว่า ป่าที่ได้กำหนดให้เป็นป่าสงวนแห่งชาติตาม พระราชบัญญัตินี้” การกำหนดเขตอุทยานแห่งชาติตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 และการกำหนดเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า ตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 ก็มีหลักเกณฑ์เช่นเดียวกันว่า ต้องเป็นที่ดินที่มีได้อยู่ในกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองตามประมวลกฎหมายที่ดิน จะเห็นได้ว่าการกำหนดเขตพื้นที่ป่าไม่มีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาจากการได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในที่ดิน ทำให้แม้จะเป็นพื้นที่ที่ไม่มี “ป่า” ในความหมายอันเป็นที่เข้าใจโดยทั่วไป (คือ พื้นที่ที่มีต้นไม้ปกคลุมเป็นส่วนใหญ่)⁴ก็ตาม ก็เป็นเขตพื้นที่ป่าไม่ในความหมายตามกฎหมายได้ การจัดการพื้นที่ป่าไม่อย่างยั่งยืนจึงไม่สามารถทำได้เพราะไม่ได้มีการจัดการตามศักยภาพของพื้นที่นั้นๆ

นอกจากนั้นการกำหนดเขตพื้นที่ป่าตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช 2484 ยังอาจทำให้เกิดการละเมิดต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชน อันเนื่องมาจากการกำหนดเขตพื้นที่ป่าไม้นั้นไม่จำเป็นต้องมีการสำรวจจริงวัดก่อนและไม่ต้องมีแผนที่แสดงอาณาเขตของพื้นที่ป่า มีผลให้ประชาชนจำนวนมากที่ได้ตั้งถิ่นฐานทำกินภายในเขตพื้นที่กลายเป็นผู้กระทำความผิดฐานบุกรุกพื้นที่ป่า⁵ ก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างรัฐกับราษฎรตลอดมา และเมื่อได้พิจารณาถึงวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช 2484 นั้นก็ได้มุ่งประสงค์ในการสงวนพื้นที่ป่าเป็นหลัก หากแต่มีวัตถุประสงค์เป็นการรวบรวมกฎ ข้อบังคับ ซึ่งเกี่ยวกับเงินค่าภาษีหรือค่าภาคหลวงไม้และของป่า วิธีการบำรุงส่งเสริมป่า อำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ การควบคุมการอนุญาตทำไม้และโทษ⁶ วัตถุประสงค์ของการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้จึงน่าจะอยู่ที่การควบคุมการทำไม้เชิงพาณิชย์ การแปรรูปไม้ การทำสิ่งประดิษฐ์จากไม้ ในลักษณะการทำธุรกิจเพื่อแสวงหากำไรมากกว่าที่จะควบคุมการใช้ทรัพยากรป่าไม้ของชาวบ้านในระดับการยังชีพในชีวิตประจำวัน⁷ การกำหนดเขตพื้นที่ป่าขึ้นแม้จะทำให้ได้พื้นที่ป่าไม้มากขึ้นก็ตาม แต่การกำหนดเขตพื้นที่ป่าก็ได้สร้าง

⁴ พัฒน์พงษ์ พงษ์นิกร และ สายทิพย์ สุคติพันธ์. (2544, ธันวาคม). “ปัญหาป่าไม้และที่ดินในเขตป่าอนุรักษ์ มิติทางกระบวนการยุติธรรมและการบังคับใช้กฎหมาย.” วารสารนิติศาสตร์, ปีที่31, ฉบับที่4. หน้า 720.

⁵ พระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช 2484, มาตรา 54.

⁶ วิสูตร สมนึก. (2535). เอกสารการสอนชุดวิชากฎหมายเกี่ยวกับการพัฒนาการป่าไม้ หน่วยที่ 4. หน้า 197.

⁷ พัฒน์พงษ์ พงษ์นิกร และ สายทิพย์ สุคติพันธ์. เล่มเดิม. หน้า 721.

การให้แก่ประชาชนเพราะกลายเป็นผู้บุกรุกหรือถูกขับไล่ออกจากพื้นที่ทำให้ไม่มีที่อยู่อาศัยหรือที่ดินทำกินจำนวนมากเช่นกัน

การกำหนดเขตป่าสงวนแห่งชาติตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 การกำหนดเขตอุทยานแห่งชาติตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 และการกำหนดเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 นั้น ฝ่ายนิติบัญญัติได้มอบอำนาจให้ฝ่ายบริหารสามารถตรากฎหมายลำดับรองเพื่อกำหนดแนวเขตพื้นที่ได้ แต่ในการออกกฎหมายลำดับรองเหล่านี้ ขาดความชัดเจนเพราะมิได้มีการสำรวจตรวจสอบสภาพข้อเท็จจริงในพื้นที่ ผลคือ เกิดพื้นที่ป่าประเภทต่างๆ มากมาย เพราะนั้กำหนดกันในส่วนกลางตามแผนที่โดยไม่ได้ดูพื้นที่จริงว่ามีป่าหรือไม่ มีราษฎรทำกินอยู่ก่อนหรือไม่ เกิดการจับกุม ฟ้องร้องหาว่าราษฎรบุกรุกป่าสงวนแห่งชาติทั้งๆ ที่เขาอยู่ในที่ดินดังกล่าวมาก่อน⁸ การกำหนดเขตพื้นที่จึงเป็นไปอย่าง 'ไม่ถูกต้องเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับของประชาชน' นอกจากเขตพื้นที่ป่าไม้ตามกฎหมายทั้ง 3 ฉบับแล้ว ยังมีพื้นที่อื่นซึ่งการกำหนดเขตพื้นที่ป่าไม้ส่งผลกระทบถึง เช่น ที่ดินซึ่งมีโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ เขตปฏิรูปที่ดิน⁹ ที่ราชพัสดุ¹¹ สวนป่า¹² เป็นต้น การกำหนดเขตพื้นที่ป่าไม้ขาดความชัดเจนนั้น ทำให้พื้นที่เหล่านี้ทับซ้อนกัน ไม่สามารถจัดการพื้นที่ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้

เมื่อได้กำหนดเขตพื้นที่ป่าไม้แล้ว กฎหมายก็ได้ให้อำนาจในการคุ้มครองดูแลพื้นที่ป่าไม้นั้น ไม่ว่าจะเป็นมาตรการในการดำเนินคดีอาญา มาตรการในการดำเนินคดีแพ่ง และมาตรการในทางปกครอง การที่จะบังคับใช้มาตรการต่างๆ ได้นั้น พื้นที่ดังกล่าวต้องเป็นพื้นที่ป่าไม้เสียก่อน เมื่อแนวเขตป่าไม้มีความไม่ชัดเจนแล้วย่อมส่งผลให้ไม่สามารถบังคับใช้มาตรการทางกฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพเพราะไม่แน่ใจว่าพื้นที่นั้นเป็นพื้นที่ป่าไม้หรือไม่ ประเภทใด เป็นช่องทางให้

⁸ บวรศักดิ์ อุวรรณโณ. (2537). กฎหมายกับทางเลือกของสังคมไทย. หน้า 403.

⁹ อภิญา เลื่อนฉวี. (2547). มาตรการทางกฎหมายในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ: ศึกษาเฉพาะกรณีอุทยานแห่งชาติ(รายงานการศึกษาวิจัย ทุนอุดหนุนการวิจัยของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์). หน้า 85.

¹⁰ พระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. 2518, มาตรา 4.

¹¹ พระราชบัญญัติที่ราชพัสดุ พ.ศ. 2518, มาตรา 4.

¹² พระราชบัญญัติสวนป่า พ.ศ. 2535, มาตรา 3.

เจ้าหน้าที่หรือประชาชนผู้ทุจริตอาศัยช่องว่างดังกล่าวแสวงหาประโยชน์ และในทางกลับกันก็ยอมทำให้นักลอบผู้ทุจริตต้องได้รับความเดือดร้อน

ผลของการกำหนดเขตพื้นที่ป่าไม้ยังเป็นการแบ่งแยกอำนาจหน้าที่ในการบริหารจัดการพื้นที่ป่าด้วย กล่าวคือ ปัจจุบันได้มีการแบ่งแยกกรมป่าไม้ (เดิม) ออกเป็นกรมป่าไม้ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง โดยอาศัยเขตพื้นที่ป่าไม้ประเภทต่างๆ เป็นหลักเกณฑ์ในการกำหนดอำนาจหน้าที่ของหน่วยงาน เช่น กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช รับผิดชอบพื้นที่อุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า เขตห้ามล่าสัตว์ป่า กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งรับผิดชอบพื้นที่ป่าชายเลน เป็นต้น เมื่อพื้นที่ป่าไม้แต่ละประเภทมีความไม่ชัดเจนแล้วแต่ละหน่วยงานจึงไม่แน่ใจในการบริหารจัดการพื้นที่ในความรับผิดชอบของตนเพราะมีพื้นที่คาบเกี่ยวทับซ้อนกัน การจัดการพื้นที่จึงมีความซ้ำซ้อน สิ้นเปลืองงบประมาณ เกี่ยงภารกิจกับหน่วยงานอื่น การจัดการพื้นที่ป่าไม้แต่ละประเภทจึงไม่มีประสิทธิภาพ

ในด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการทรัพยากรป่าไม้ รัฐธรรมนูญได้บัญญัติรับรองสิทธิไว้ว่า นอกจากจะต้องมีการจัดการทรัพยากรอย่างยั่งยืนแล้ว ต้องให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมด้วย แต่ในการกำหนดเขตพื้นที่ป่าไม้โดยกฎหมายฉบับต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช 2484 พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 ล้วนให้อำนาจการกำหนดแนวเขตพื้นที่ป่าไม้เป็นของส่วนราชการแต่เพียงฝ่ายเดียวเท่านั้น โดยไม่ได้ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการกำหนดวัตถุประสงค์ของการใช้พื้นที่ กำหนดแนวเขตพื้นที่หรือร่วมรับรองแนวเขตดังกล่าวแต่อย่างใด ไม่เป็นไปตามที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติรับรองสิทธิไว้

ตามที่กล่าวมานี้จะเห็นได้ว่า การกำหนดเขตพื้นที่ป่าไม้ในปัจจุบันมีการทับซ้อนกับพื้นที่ต่างๆ ส่งผล ให้การใช้ประโยชน์ การดูแลรักษาพื้นที่ป่าไม้ของประเทศไทยมีปัญหา วิทยานิพนธ์นี้จึงได้มุ่งศึกษาถึงปัญหาทางกฎหมายซึ่งกำหนดแนวเขตพื้นที่ป่าไม้ประเภทต่างๆ โดยวิเคราะห์กับหลักการจัดการทรัพยากรป่าไม้อย่างยั่งยืน หลักการตรากฎหมายจำกัดสิทธิและเสรีภาพของประชาชน หลักการมีส่วนร่วมของประชาชนตามรัฐธรรมนูญ และปัญหาการบังคับใช้มาตรการตามกฎหมายของหน่วยงานและเจ้าหน้าที่ในการควบคุมป้องกันพื้นที่ป่าไม้นั้น เพื่อเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหานี้ อันทำให้การประกันสิทธิและเสรีภาพเป็นไปตามหลักการที่รัฐธรรมนูญกำหนด

ตลอดจนเพื่อให้ประเทศไทยมีพื้นที่ป่าไม้ซึ่งมีความอุดมสมบูรณ์ มีจำนวนตามเป้าหมายที่กำหนดไว้และสามารถใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ได้อย่างต่อเนื่องตลอดไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- 1.2.1 เพื่อศึกษาหลักเกณฑ์ วิธีการของกฎหมายในการกำหนดเขตพื้นที่ป่าไม้
- 1.2.2 เพื่อศึกษาหลักเกณฑ์ วิธีการ มาตรการทางกฎหมายเพื่อป้องกันและปราบปรามการบุกรุกทำลายเขตพื้นที่ป่าไม้
- 1.2.3 เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัญหากฎหมายในการกำหนดเขตพื้นที่ป่าไม้
- 1.2.4 เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายเพื่อป้องกันและปราบปรามการบุกรุกทำลายเขตพื้นที่ป่าไม้
- 1.2.5 เพื่อศึกษาถึงปัญหาและแนวทางแก้ไขที่เป็นประโยชน์ในการกำหนดหลักเกณฑ์ของกฎหมายและการบังคับใช้มาตรการทางกฎหมายในการกำหนดและการคุ้มครองเขตพื้นที่ป่าไม้

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

กฎหมายที่เกี่ยวข้องในการกำหนดเขตพื้นที่ป่าไม้ต้องมีความแน่นอนชัดเจน โดยประชาชนมีส่วนร่วมในการดำเนินการ และต้องมีการบังคับใช้กฎหมายตามขอบอำนาจหน้าที่ การดำเนินการต้องชอบด้วยกฎหมายและเป็นไปตามหลักความพอสมควรแก่เหตุ การจัดการพื้นที่ป่าไม้ต้องเป็นไปอย่างยั่งยืน ทำให้มีพื้นที่ป่าไม้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดและป้องกันมิให้พื้นที่ป่าไม้ลดลงอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งเป็นการประกันสิทธิของประชาชนตามหลักนิติรัฐ จึงจำเป็นต้องปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดเขตพื้นที่ป่าไม้

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

ในการศึกษาได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาโดยจะศึกษาถึงประเด็นปัญหาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ วิธีการของกฎหมายในการกำหนดเขตพื้นที่ป่าไม้ การบังคับใช้กฎหมายเพื่อป้องกันและปราบปรามการบุกรุกทำลายพื้นที่ป่าไม้ เพื่อทราบถึงปัญหาและแนวทางแก้ไขที่เป็นประโยชน์ในการกำหนดหลักเกณฑ์ของกฎหมายและการบังคับใช้มาตรการทางกฎหมายในการกำหนดและการ

คุ้มครองเขตพื้นที่ป่าไม้ ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช 2484 พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษาเรื่อง ปัญหากฎหมายอันเกิดจากการกำหนดเขตพื้นที่ป่าไม้ทับซ้อน จะทำการศึกษาโดยใช้วิธีวิจัยเอกสาร (Documentary research) โดยทำการศึกษาจากหนังสือวิทยานิพนธ์ งานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับหลักเกณฑ์ วิธีการของกฎหมายในการกำหนดเขตพื้นที่ป่าไม้ ตลอดจนการบังคับใช้กฎหมายเพื่อป้องกันและปราบปรามการบุกรุกทำลายพื้นที่ป่าไม้ ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช 2484 พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 และกฎหมายอื่น เพื่อวิเคราะห์ปัญหานั้นมาวางเป็นหลักเกณฑ์ของกฎหมายและการบังคับใช้มาตรการทางกฎหมาย ในการกำหนดและการคุ้มครองเขตพื้นที่ป่าไม้

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ทำให้ทราบถึงหลักเกณฑ์ วิธีการของกฎหมายในการกำหนดเขตพื้นที่ป่าไม้ การบังคับใช้กฎหมายเพื่อป้องกันและปราบปรามการบุกรุกทำลายเขตพื้นที่ป่าไม่ว่ากฎหมายที่ใช้บังคับมีความไม่ชัดเจน และมีปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายทำให้การคุ้มครองเขตพื้นที่ป่าไม้ไม่บรรลุผล

1.6.2 ทำให้ทราบถึงหลักเกณฑ์ วิธีการ มาตรการทางกฎหมายเพื่อป้องกันและปราบปรามการบุกรุกทำลายเขตพื้นที่ป่าไม้

1.6.3 ทำให้ทราบถึงปัญหาและวิเคราะห์ปัญหากฎหมายในการกำหนดเขตพื้นที่ป่าไม้

1.6.4 ทำให้ทราบถึงปัญหาและวิเคราะห์ปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายเพื่อป้องกันและปราบปรามการบุกรุกทำลายเขตพื้นที่ป่าไม้

1.6.5 เป็นแนวทางแก้ไขที่เป็นประโยชน์ในการกำหนดหลักเกณฑ์ของกฎหมายและการบังคับใช้มาตรการทางกฎหมายในการกำหนดและการคุ้มครองเขตพื้นที่ป่าไม้